

(గత సంచిక తరువాయి)

నిజమే... ఇంత ఆస్తికీ ప్రస్తుతం రమ వారసురాలు. చావులు, పుట్టుకలు, మనుషుల లౌక్యాలు ఆపలేవు... దేని దారి దాందే.

అప్పుడే పరీక్షగా చూశాను రమ ఎక్కడుందా అని.

బెల్ బాటం పాంటుతో మెట్ల మీద క్రోటన్స్ పక్కన కూర్చుని నెయిల్ పాలిష్ కాబోలు వేసుకుంటోంది రమ.

"రమా!" పిలిచాను.

"ఏమిటి మామయ్యా?" ఛెంగున వచ్చి లాన్ లో కుర్చీ లాక్కుంటూ అంది.

పరీక్షగా చూశాను. మొదటి రెండు రోజులు ఏమేడిచిందో గానీ ఆ తరవాత చాలా మామూలుగానే ఉంది.

"ఉమ ఎందుకు చచ్చిపోయిందంటావా?"

"మామయ్యా... అదో పూల్! అంతే! తనకి ఈ పెళ్ళి ఇష్టం లేకపోయినా, ఇంకేదన్నా ఫీల్ అయినా దర్జాగా చెప్పి ఉండచ్చు. ఈ న్యూసెన్స్ ఏమిటి? నాకిదేం నచ్చలేదు" గట్టిగా విసురుగా అనేసింది.

ఖంగుతిన్నాను నేను.

"ఏమిటో మామయ్యా! అక్కయ్య ఇలా చేస్తుందని అనుకోలేదు" అని అది కళ్ళంబడి నీళ్లు పెట్టుకుంటే, సముదాయించే మూడ్ లో ఉన్నాను మరి.

"నిజమేననుకో! నా ఆలోచనా అదే! కానీ, కారణం ఉండాలి కదా!" గడ్డం కింద చెయ్యి పెట్టుకుని సూటిగా చూస్తూ అడిగాను.

"నాకు ఊహగానాలు చేసే అలవాటు లేదు" కీచుగా అంది చేతులు నిస్సహాయంగా పైకెత్తి.

"అడిగానని కాదు.. ఏదైనా లవ్ ఎఫైర్?"

"ఎవరికి? ఉమకా?" గట్టిగా నవ్వింది.

"ఏమిటి రమా ఆడపిల్లకు ఆ నవ్వు?" ఎక్కడినుంచో వింటోంది కాబోలు అరిచింది అంతకన్న గట్టిగా వసుంధర.

"ఏమిటా అరుపు? ఏమిటా గట్టిగా మాట్లాడ్డం? - అని అంతకన్న గట్టిగా అరిచి చెవుతారు తల్లులు. ఆచరించలేనివి చెప్పడంలో అంత నమ్మకం వాళ్లకు.

"పైకి ఉమ రూముకు పోదాం రా!" అని లేచాను.

"వస్తానుండు మామయ్యా..." అని క్యూటెక్స్ సీసా మూత జాగ్రత్తగా మూసి పట్టుకుని చెంగున మెట్లెక్కింది రమ.

మా బావమరిది చాలా పెద్ద ఇల్లు అధునాతనంగా కట్టించాడు. చాలా చక్కటి ఫర్నిచరు కొన్నాడు. పెయింటరు పేరు తెలియకపోయినా, గొప్ప పెయింటింగ్స్ అని విన్నవి కొని అక్కడక్కడ గోడలకు పెట్టించారు. చలువరాయి మేడ, పాలరాళ్ల బాత్ రూంలు, చాలా ఖరీదైన ఫూలకుండీలు - అన్నీ ఉన్నాయి. కానీ అలంకరణలో ఎక్కడో అస్తవ్యస్తత ఉందనిపించింది. నేనేం ఇంటీరియర్ డెకరేటర్ ను కాను చెప్పడానికి. చెప్పలేనంత మాత్రం చేత ఫీలవకపోముగా...!

ఉమ గది మూసి ఉంది. తెరిచి లోపలికి అడుగు పెట్టాను. తూర్పువైపు కిటికీలోంచి ఎండ లోపలికి పడుతోంది. చల్లగా ఏర్ కండ్షన్ గాడిలా ఉంది. తెల్లటి దుప్పట్లు, గలేబులు - ఒక సైడు పుస్తకాల రాక్, చిన్న ట్రాన్సిస్టర్, ఏదో శిల్పంలో బిగించిన ఆర్టిస్టిక్ గడియారం, మాములు కార్పెట్టు, టేబిల్ మీద మట్టిబొమ్మ... రాధాకృష్ణులు కాబోలు - పది రూపాయలు ఖరీదు కూడా చేయదేమో... అయినా చాలా ఆర్టిస్టిక్ గా ఉంది. గోడకొక కాలెండర్, దానిమీద పొన్నచెట్టు కింద కృష్ణుడు, అతని చేతుల్లో మురళి... దాని వంకే చూస్తూ ఆలోచిస్తున్నట్లున్నాడు అతను.... వెనకాల యమునా నది, దాని కింద 'రాధాభావన' అని రాసి ఉంది. పుస్తాకాలు తిప్పి చూశాను. గొప్ప లిటరేచర్ అనేవి అన్నీ ఉన్నాయి. ఒక మూల స్టాండ్ మీద వీణ. అంతకన్న ప్రత్యేకత ఏం కనపడలేదు నాకు ఆ గదిలో. నిశ్శబ్దంగా ఉంది చుట్టుపక్కల. ఆమె రాసుకునే బల్ల దగ్గర నిలబడ్డాను.

'ఏమైపోయావు ఉమా నువ్వు...' అనుకున్నాను.

'ఇక్కడే ఉన్నాను మామయ్యా!' అని నవ్వినట్లు అనిపించింది.

ఉలిక్కిపడ్డాను. చుట్టూ చూశాను. రమ ఏదో పుస్తకాలు తిప్పుతోంది. ఎవరూ లేరు.

నా భ్రాంతి కాబోలు. ఇంకెక్కడి ఉమ? తలుపు దగ్గరకేసి వస్తూంటే రంగుల పూసలు శబ్దం చేశాయి. వాటికి కట్టిన మువ్వలు కాబోలు రవళించాయి. వీణ ఎవరో శృతి చేసినట్లు మోగింది.

"ఏమిటది రమా?"

"ఏం లేదు మామయ్యా! గాలికేమో..." అంది తలుపు నా వెనకాలే మూసివేస్తూ.

ఇల్లంతా తిరిగాను. ఎందుకో ఉమ గురించే ఆలోచన. ఎలా ఉండేది ఉమ?! ఎప్పుడూ ప్రత్యేకంగా ఆలోచించలేదు నేను. నా చెల్లెలి కూతురు గురించి ఇంకేముంటాయి ఆలోచించడానికి? ఉమ కొంచెం సాత్వికురాలు. రమ కాస్త అదరగణ్ణం చేసేది. అంతే నాకు తెలుసు.

2

మేడ మెట్ల వారగా, కింద వరండాలో లక్ష్మణ్ స్టూలు మీద కూర్చుని ఎవరితోనో మాట్లాడుతున్నాడు. సామాన్లు ఏవో లెఖ్ఖ చూస్తున్నాడు. మనిషీ బాగా సలిగిపోయాడు. గెడ్డం మాసిపోయింది. భుజం మీద ఒక మాసిన నాప్కిన్ ఉన్నది. పాపం ఈ పదమూడు రోజుల హడావిడి అంతా అతని మీదుగానే జరిగింది. మా వసుంధర దృష్టిలో క్లర్కులు వగైరాలంతా వాళ్లాయనకు, తనకు ఊడిగం చెయ్యడానికి ఉన్నారనే! పాపం వాళ్ల వాళ్ళ అయ్యగారి దృష్టిలో మంచిగా ఉండటానికి అలాగే పని చేసిపెట్టేవారు. స్వతంత్ర భారతదేశం అంటారు కానీ ఈ సేవాపరాయణత, స్వామి భక్తి వగైరా పాదాల కింద ఆ స్వతంత్రత ఎప్పుడో సమాధి చేయబడింది.

లక్ష్మణ్ విషయం అలా కాదు. ఇట్లాంటి వాళ్లు నెత్తిన వేసుకుని, అందరి పనులు చూస్తూ వాళ్ల సంకెళ్లు వాళ్లే వేసుకుంటారు. ఈ బాపతు మనుష్యుల్ని ఎవరూ రక్షించలేరు. వాళ్ల ఖర్మ అంతే.

మెల్లిగా వెళ్లి దగ్గరగా నిలబడ్డాను. వంటవాళ్లకు లెఖలు కట్టి డబ్బు ఇస్తున్నాడు. "ఇంకొక ఎక్కువేసి ఇవ్వండి బాబూ!" అంటున్నాడు వంటవాడు.

"సరే! అమ్మగారు నన్ను తిడతారు" అంటూనే సర్దుతున్నాడతను.

మా వసుంధర ఇల్లాంటి విషయాల్లో మహా గట్టి. అవసరమున్నవాళ్లకు ఆభరణాలన్నా ఇస్తుంది కానీ, 'అఖిల్లేదు' అనుకున్నప్పుడు ఐదుపైసలు కూడా లెఖ కడుతుంది. బహుశా ఈ పది రూపాయలు లక్ష్యం జేబులోంచి పడినా ఆశ్చర్యపడనక్కర్లేదు.

"లక్ష్యం! నా బట్టలు ఐర్రింగ్ కు ఇచ్చాను. తెప్పించి పెట్టు. రేపటినించీ కాలేజీ" పైకెక్కుతూ అరిచి చెప్పి వెళ్లిపోయింది రమ.

"సరేనండీ" లెక్కలు చూస్తూనే అన్నాడతను.

అతని వంక జాలిగా చూశాను. ఏ ఐదారు వందల జీతంతోనో తన కుటుంబం కష్టాల్లో ఉన్నప్పుడు ఆదరించి, ఉద్యోగం వేయించారన్న కృతజ్ఞత ఇతని చేత ఎన్ని పనులు చేయిస్తోంది?! ఇతడు ఒక్కడూ ఎంత బాధ్యతతో పని...

చటుక్కున గుర్తుకు వచ్చింది. ఉమ ఆఖరి ప్రయాణంలో దగ్గర ఉన్నది ఇతనేనని.

"లక్ష్యం" పిలిచాను.

"వస్తున్నాను సార్" జమా ఖర్చు పుస్తకాలు సర్దేసి పనివాళ్ళకి ఆదేశాలు ఇచ్చి నా వెనకాలే వచ్చాడు మెల్లిగా. ఇంటి వెనకాల తోటలో సిమెంటు బెంచీ మీద కూర్చున్నాం ఇద్దరం. అరిచెయ్యి చూసుకుంటూ ఆలోచిస్తున్నాడతను.

"ఏమిటి నీ చేతినిండా పసుపు ఆడపిల్లలా?" నవ్వుతూ అన్నాను.

"ఇండాక జాడీలోనించి కిందపడితే వంటవాళ్ళతో పాటు ఎత్తాను సార్" నవ్వుతూ అన్నాడు.

వాతావరణం చల్లగా ఉంది. విరజాజి మొగ్గలు జోగుతున్నాయి. చటుక్కున తలనిండా జాజిపూలతో, కాటుక కళ్ళతో 'ఉమ' గుర్తుకువచ్చింది.

"లక్ష్యం! ఉమ ఎందుకు పోయిందంటావ్?" సూటిగా అడిగాను.

ఒక్కసారి తలెత్తి చూసి తల వంచుకున్నాడు. మాట్లాడలేదు. అతనికి తెలిసి ఉండకపోవచ్చు. అయినా అతనికి ఎలా తెలుస్తుంది?

"ఎందుకు చచ్చిపోయిందో?" ఆలోచిస్తూ అన్నాను.

"బతకలేక" రవీమని సమాధానమిచ్చాడు.

ఉలిక్కిపడ్డాను. నిజానికి అదేం గొప్ప సమాధానం కాదు. బతకలేకే చచ్చిపోతారు. కానీ లక్ష్యం అలా సమాధానం ఇవ్వడం కొంచెం ఆశ్చర్యమనిపించింది.

పరీక్షగా అతనివంకే చూశాను. సూటిగా నా వంక చూస్తున్నాడు. అతని కళ్లు నిర్మలంగా ఉన్నా అందులో కన్నీటి పొర.

దూరంగా ఎక్కడినించో అయ్యప్ప భజన తాలూకు విచిత్రమైన సంగీతం వినిపిస్తోంది.

"నిజం సార్! అవిడ బతకలేకే చచ్చిపోయారు. ఎలా అని అడక్కండి. నేను చెప్పలేను. నాకు తెలియదు కూడా. కానీ ఇలా ఏదో అవుతుందని మొదటినుంచీ అనుకుంటూనే ఉన్నాన్నేను."

ఆశ్చర్యంగా చూశాను. ఇతను మా వాళ్ళ ఇంట్లో పనిచేసే మామూలు క్లర్క్. కనీసం వాళ్ళింటి గోడల డిస్టెంపర్ కు, కర్టెన్లకు ఉన్న ఖరీదు కూడా చెయ్యని మనిషి అక్కడివాళ్ళ దృష్టిలో. కానీ మనిషి...

"ఎందుకని అలా అనిపించింది లక్ష్యం నీకు?" కుతూహలంగా అడిగాను.

"చెప్పలేను సార్! కారణం ఆమెగారి పట్ల నా..." ఆగిపోయాడు. ఒక్కసారి రెండు అరచేతుల్లోనూ మొఖం దాచుకుని ఏడ్చేశాడు. ఆశ్చర్యంగా చూస్తూ కూర్చున్నాను. కాసేపు ఏడవనిచ్చాను.

ఏడిచే మగవాడి మీద నాకు పెద్ద గౌరవం ఏం లేదు. కానీ లక్ష్మణ్ ఏడుపులో ఏదో తెలియనిది, చెప్పలేనిది అయిన బరువు ఉంది. దుఃఖానికి వైబ్రేషన్ ఉందేమో నా కళ్లలోనూ నీరు తిరిగింది.

మెల్లిగా అతని భుజం మీద చెయ్యి వేశాను.

"ఏడవకు లక్ష్మణ్..... పోయిన పిల్ల తిరిగి రాదు. కానీ పిచ్చిపిల్ల. అనవసరంగా చచ్చిపోయింది. అంత ఆవేశం ఏమిటి ఏం జరిగితే మాత్రం? చాలామంది కన్న తాను ఎంత సుఖంగా ఉన్నది? ఆలోచించుకోవద్దూ!" అన్నాను లాలనగా.

"కాదు సార్" తలకాయ అటూ ఇటూ తిప్పుతూ అన్నాడు. "కాదు సార్... ఎలా చెప్పాలి?" ఎర్రటి పెదవి కొరుక్కుంటూ ఎటో చూస్తూ అన్నాడు.

"సార్... ఆ మల్లెతీగకు వేపకాయ కాస్తే ఎలా ఉంటుంది? నాకు కవిత్యం చెప్పడం రాదు సార్. కానీ అంత అసహజంగా ఉండేది ఉమ బతికి ఉండటం. ఆవిడ... ఆవిడ దేవత సార్. ఈ లోకంలో ఉండకూడదు."

"లక్ష్మణ్!" ఎక్కడినుంచో వసుంధర గొంతు వినిపించింది.

"వస్తున్నానండీ! వస్తాను సార్" అని చటుక్కున లేచి పరిగెత్తాడు.

అతను వెళ్ళినవంకే చూస్తూ కూర్చుండిపోయాను. ఏం పిల్లాడితను? ఇతనికి ఉమ అంటే ఎంత గౌరవం? యజమాని కూతురు మీద ఇంత గౌరవం, ప్రేమ.... చటుక్కున ఆగిపోయాను. ఇతనికి ఉమ అంటే ఉన్న ఆరాధన... ఆశ్చర్యం లేదు. చాలాచోట్ల యజమానుల కూతుళ్ళ మీద తెలియని మమకారాలు పెంచుకుని చెప్పుకోలేక ఆగిపోయినవారు సృష్టిలో చాలామంది ఉన్నారు. అవి శృతి మించి రాగాన పడి అల్లరి పడ్డవాళ్ళు ఉన్నారు. లక్ష్మణ్ తన స్థాయి తనకి తెలిసినవాడు.

లాస్ లో నడుస్తూ వస్తూంటే కాలికి కుక్కపిల్ల తగిలింది. దాని కళ్ళల్లో తెలియని మమకారం. ఉమ చచ్చిపోయిన నాటినుంచీ అది పాలు సరిగ్గా తాగడం లేదుట. బలవంతంగా పడుతున్నారు చచ్చిపోతుండేమోనని.

'మా ఉమకేమయింది?' అని నన్ను ప్రశ్నిస్తున్నట్లు చూస్తోంది.

మెల్లిగా దాన్ని ఎత్తుకుని ఆలోచిస్తూ అడుగులు వేస్తున్నాను. చేతిలో కుక్కపిల్ల, లక్ష్మణ్ గురించిన ఊహ... కొంపదీసి అటుదిటు కాలేదు కదా! ఒకవేళ ఉమ లక్ష్మణ్ మీద ఆశలేమయినా పెంచుకుని...

ఛా! ఛా! అది వసుంధర కూతురైతే మాత్రం అలా చెయ్యదు.

ఏమో - చెప్పలేని ప్రేమలు, అనుకోకూడని పరితాపాలు ఇవన్నీ మామూలే. అందులో ఈ రచించే జబ్బు ఉన్న పిల్లాయె....

ఇక మెల్లిగా వసుంధరకు చెప్పి ఇంటికి వెళదామని ఆవిడ గదిలోకి వెళ్ళాను.

ఉమ పెళ్ళి చీరలు.. చాలా ఖరీదు చేసేవిలా ఉన్నాయి - తీసి జాగ్రత్త పెడుతోంది.

"రా అన్నయ్యా! చూశావా ఈ చీరలు? ఒక్కొక్కటి ఐదువేలు. ఇవి చూడు - రెండు మూడు వేలు. ఒక్కసారి కూడా కట్టుకోలేదన్నయ్యా ఏమొచ్చి ఇలా అన్యాయం చేసిపోయింది చెప్పు...? మా ఖర్మ. నలుగురి నోళ్ళలో నాణాలని నా మొహాన రాసిపెట్టి ఉంది. మా అత్తగారూ వాళ్ళూ ఏమంటున్నారో తెలుసా? దాన్ని నేను డబ్బు మైకంలో అమ్ముకోడానికి కూడా సిద్ధపడ్డానట. అందుకే ఈ కడుపు శోకం. అసలే పిల్ల పోయి నేనేడుస్తుంటే..." వెక్కులు పెడుతూ మంచం మీద కూలబడిపోయింది.

నాకు జాలేసింది. దగ్గరకు వెళ్లి తల నిమురుతూ "ఏడవకమ్మా" అన్నాను. ఎవరి జీవితంలోనన్నా ఇలాంటి సంఘటనే జరిగితే మా వసుంధర ఏ మాట అంటుందో నాకు తెలుసు. తన అత్తారు తరపు వారిని అది పెట్టిన రట్టుకు వాళ్ళు బదులు తీర్చుకుంటున్నారు సమయం వచ్చిందని. ఇవన్నీ లౌకిక ప్రపంచంలో మామూలే.

"నేను ఇంక ఇంటికి వెళతానమ్మా!" అన్నాను.

"అదేమిటన్నయ్యా! అప్పుడే నీకు ఇది పరాయి ఇల్లయిపోయిందా? నాలుగు రోజులు ఉండి వెళ్ళు. దాని అత్తారు తరపు వాళ్ళతో ఈయన గట్టిగా మాట్లాడలేరు. మనం పెట్టిన నగలు, ఇచ్చిన కట్నం - వీటి సంగతి మాట్లాడేసుకుంటే బావుంటుంది. ఆ తరవాత తెగవు వ్యవహారాలు. నేను మాట్లాడితే ఈ పరిస్థితిలో నానా 'మాటలంటారు. నలుగురి తరపున పెద్దవాడివి నువ్వే తేల్చి వెళ్ళు."

నేను వింటూ నిలబడిపోయాను.

'వసుంధరా! ఈ ఆస్తి ఇలా పెరగడానికి నీ బుర్ర ఎంత కారణమో ఈ జన్మకు మా బావ గ్రహించలేడు' అనుకుంటూ "సరే" అన్నాను.

వ్యవహారాలూ ముగ్గులోకి వచ్చేటప్పటికి గరుడపురాణాలు, పాపపుణ్యాలు, ప్రేమాప్యాయతలు కలికంలోకి లేకుండా పోయాయి.

రంజిత్ తనకు అత్తవారిచ్చిన కట్నం చెల్లెళ్ళిద్దరికీ పంచే ఏర్పాటు చేశాడట. వాళ్ళ కుటుంబ రాజకీయాలు వాళ్ళవి. ఎవరికీ ఏవీ వదులుకోవడం ఇష్టం లేదు. అరుపులూ, గోలలూ, తిట్లూ, ఒక లెవల్ లో శాపనార్దాలు.

"ఎట్లా అన్నా తగలబడమను. నా పిల్ల నాకు తిరిగి వస్తుందా?" అన్నాడు మా బావమరిది విసుగొచ్చి.

"వాళ్ళకేం తక్కువండీ! నెల తిరక్కుండానే మరొక పిల్లను చేసుకుంటారు. మళ్ళీ ఇంత డబ్బు వస్తుంది. పిల్ల, డబ్బు రెండూ మనకెందుకుపోవాలి? కాస్తా కూస్తానా... నాలుగు లక్షలు... ఆ పైవి పోనే పోయాయి..." ఏడుస్తూనే అన్నది వసుంధర.

నాలుగు లక్షలు అన్నమాట సామాన్యం కాదు. మళ్ళీ మా బావ రంగంలోకి వచ్చాడు. నానా గందరగోళాల తరవాత రాజీకి వచ్చి 3 లక్షలు తిరిగి ఇచ్చేటట్లు, నగలు, వెండి సామాను ఇచ్చేసేట్లు - ఏదో మతలబుకి వచ్చారు.

"ఏమిటి న్యూసెన్స్? ఉమ లేనప్పుడు దాని డబ్బు తీసుకునే రైట్ వాళ్ళకేముందిట... బార్బరస్ పీపుల్..." అని అరిచింది రమ.

గోడకానుకుని ఈ అరిచేవాళ్ళకు మధ్య మధ్య కాఫీ, టీలు సప్లయి చేస్తూ జరుగుతున్నదంతా నిర్లిప్తంగా చూస్తున్న లక్ష్మణ్ ను గమనిస్తూనే ఉన్నాను. నాకెందుకో అతని గురించిన అనుమానం పోవడం లేదు.

"ఏమిటి లక్ష్మణ్ అవతలివాళ్ళు ఇలా మాట్లాడుతున్నారు?" అని పరీక్షగా అడిగాను.

"మీకు తెలియనిది ఏముంది సార్? వీళ్ళందరికీ బస్సులు, కార్లు, ప్లేన్ టిక్కెట్లు బుక్ చేసి అన్ని రకాల మర్యాదలు చేసినపుడు కూడా, టైం వస్తే వీళ్ళు ఇలా మాట్లాడతారని మన అమ్మగారికి, సార్ కు తెలియదంటారా? అందరికీ అన్నీ తెలుసు. ఇదంతే" అని నిర్లిప్తంగా వెళ్ళిపోయాడు.

ఏం మాట్లాడలేకపోయాను నేను.

హడావిడి సర్దుకోగానే ఇల్లంతా పొగమంచు వాలినట్లుంది. రంజిత్ తరపువాళ్ళు వీడ్కోలు తీసుకుని 'వీలైతే మీరంతా మా ఊరు రండ'ని మర్యాదకన్నారు. 'పిల్ల లేకపోయినా మీరు పస్తూ పోతూ ఉండాల'ని వీరన్నారు. ఇంక ఎవరూ, ఎక్కడికీ రారని అందరికీ తెలుసు. ఇదంతా ఫార్మాలిటీ. అంతే.

ఆ రాత్రి నాకు నిద్రపట్టడం లేదు. మెల్లిగా లేచి లాస్ లో పచారీలు చేద్దామని వెళ్లాను. అక్కడ ప్లాస్టిక్ వైరు మంచం మీద దిండు కూడా లేకుండా పడుకున్నాడు లక్ష్మణ్. ఇంట్లో అందరికీ పరుపులు, దుప్పట్లు సప్లై చేసిన అతను ఎలా పడుకున్నాడా అని కూడా ఆలోచించదు వసుంధర.

'ఆ! అంత వెతుక్కోడా ఏమన్నా' అనుకుంటుంది.

వెల్లకిలా పడుకుని ఆకాశంలోకి చూస్తున్నాడతను.

"లక్ష్మణ్! ఏమిటి ఆలోచిస్తున్నావు?" మెల్లిగా మంచం మీద కూర్చుంటూ అన్నాను.

"సార్... మీరీపాటి వేళ.... ఇక్కడ..." గభాలూ లేస్తూ అన్నాడు.

"నిద్ర పట్టలేదు... వస్తుంటే నువ్వు కనపడ్డావు... ఫరవాలేదు... పడుకో" అన్నాను నేను.

సాధారణంగా నేను ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో పడను. నాకు లక్ష్మణ్ మీద ఒక రకమైన సానుభూతి ఉంది.

"ఏమిటి ఆకాశం వంక చూస్తున్నావు?"

"ఏం లేదు సార్... ఈ చుక్కల్లో ఎక్కడో మన ఉమగారు చుక్కై కనపడతారేమోనని..." రెండు చేతులూ వెనక్కి పెట్టుకుని ఆకాశం వంక చూస్తూ అన్నాడు.

జాలి వేసింది నాకు. ఈ ఇంట్లో పాత్ర సామానుతో సమానమైన అభాగ్యుడు అర్ధరాత్రి చనిపోయిన ఉమ ఆత్మను చుక్కల్లో వెతుకుతున్నాడు.

"జీవి ఈ పదమూడో రోజు తరువాత భూ ఆవరణాలన్నీ దాటి వెళ్లిపోతుందట సార్. పుణ్యలోకాలకు వెళ్లగలిగినవాళ్లు వెళ్లి కర్మానుబంధాన్ని పట్టి వెనుతిరిగి జన్మ ఎత్తుతారట. కర్మానుబంధాన్ని తెంచుకున్నవారు విముక్తాత్మలవుతారట. ఉమ గారు బహుశా ఒక నక్షత్రమై ఆ నక్షత్రమండలంలో ఎక్కడో ఉండి ఉంటారు సార్..."

లక్ష్మణ్ కళ్లల్లో నీరు. నాకెందుకో తెలియని అనుమానం కలుక్కుమంది గుండెల్లో. నిజంగా కాలం, ఖర్మం కలిసివచ్చి ఈ ఇద్దరూ ఒకరి ప్రేమలో ఒకరు పడి ఈ ఇబ్బందికరమైన పరిస్థితులకు బలైపోయారా?!

"లక్ష్మణ్! ఉమ ఇలా ఎందుకు చేసిందంటావ్?"

"చెప్పాను కదా సార్... బతకలేక. అసలు...."

నాకు తెలుసు ఇప్పుడు అతని చేత మాట్లాడించగలనని. చుట్టూ నిశ్శబ్దత, అతని ఒంటరితనం, ఉమ గురించి భావన - ఇవన్నీ అతనిచేత మాట్లాడిస్తాయి. టాప్ చెయ్యడంలోనే ఉంది ప్రజ్ఞ.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments